

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE (III)

de Silvia Constantinescu

Cum vă spuneam în numărul trecut, de la Biroul de Turism Japonez (BTJ) din Stockholm primisem o mulțime de pliante, printre care și pliante cu mersul trenurilor din Tokyo spre localitățile pe care doream să le vizităm. După ce făcusem prima planificare a modului cum va decurgă vizita în Japonia, ca oameni precauți ce suntem, am luat din nou fiecare zi în parte și am verificat ca orele de deschidere a muzeelor să corespundă cu mersul trenului la și de la localitatea respectivă, dar și să avem o corelare a timpurilor de deschidere de la un muzeu la altul. Unul din cele mai importante locuri de vizitat, pe care sub nici un motiv nu doream să-l omitem, era vizitarea Palatului Imperial din Kyoto, și toate celelalte vizite din Kyoto erau subordonate acestei vizite. Acest palat nu este vizitabil oricând, ba mai mult, pentru a-l putea vizita trebuia să faci o cerere cu cel puțin jumătate de oră înainte de ora tururilor de vizită, care erau la orele 10,00 și 12,00. La Kyoto aveam și multe alte lucruri de văzut și ca să putem să le vizităm pe toate și să ajungem și la Nara (localitate la numai 30 de minute de la Kyoto cu trenul, despre care am să vă povestesc la momentul potrivit), am reținut o cameră la un hotel din Kyoto prin BTJ, pe care am și plătit-o imediat. Planificarea amănunțită, la minut - fără să exagerez, o făcusem după informațiile de la BTJ, verificate apoi cu cele din "Ghidul de clasa 1 - Japonia".

Dar, stupoare! În "Ghidul de clasa 1 - Japonia" observăm acum că stătea scris, alb pe negru: "Palatul Imperial din Kyoto este închis între lunile mai-decembrie." Toată planificarea noastră, extrem de minuțioasă, era, în cazul acesta, fără sens! Reținerea camerei la hotelul din Kyoto era făcută ca să avem timp, în primul rând, să vizităm Palatul Imperial, ori această nouă informație o făcea inutilă. Constatarea, pe care am făcut-o pe la orele 18,00, când BTJ era deja închis, ne neliniștea foarte mult, mai ales că nu știam dacă ni se vor înapoia banii plătiți pentru hotel. Era vorba de 2.460 de coroane, plătite în avans pentru o singură noapte în Kyoto, o sumă nu chiar de aruncat pe fereastră. Faptul că nu aveam nici măcar pe cine să dăm vina, mă irita, căci, deși cercetasem programele împreună cu soțul meu, cu atenție, acea specificație legată de perioada deschiderii Palatului Imperial pentru vizitatori n-o observasem. Ca să ne mai liniștim puțin, am dat vina, până la urmă, pe "Ghidul de clasa 1 - Japonia": nu observasem specificația pentru că textul era scris cu litere prea mici! Până a doua zi la ora 10,00, când se deschidea BTJ, am stat ca pe ghimpi. La orele 10.00 fix am telefonat la BTJ, și, spre bucuria mea, a răspuns buna Kajsa Carlsson, căreia i-am povestit, dintr-o suflare, despre necazul nostru. Ea nu avea cunoștință de faptul că Palatul Imperial ar fi fost închis în perioada menționată de mine, dar siguranța cu care i-am prezentat informația citită de noi în "Ghid" a dezorientat-o și pe ea. Ne-a spus însă că ne poate anula reținerea la hotel fără să plătim vreo taxă pentru aceasta, dar ne-a sfătuit să verificăm încă o dată la home page-ul Palatului Imperial din Tokyo, unde cu siguranță este prezentat programul de deschidere. Ne-am repezit la Internet și, stupoare din nou: palatul era deschis în mai, cu vizite de două ori pe zi, la orele 10.00 și 12.00, dar, așa cum știam deja, trebuia să solicităm aprobarea de vizită cu cel puțin 30 de minute înaintea turului de vizită. Uffff! Am răsuflat ușurați, și am înțeles din nou că minunatul "Ghid de clasa 1 - Japonia", era el minunat, dar... nu chiar perfect!

Ziua plecării se apropia și acum trebuia să fac bagajul: să pregătesc îmbrăcăminte pentru fiecare zi, pentru două persoane, pentru

8 zile. Soțul meu mă tachinează de fiecare dată când pregătesc bagajul pentru vreo plecare din Suedia, spunându-mi: "Draga mea, nu ne mutăm!" Eu mă prefac că sunt foarte jignită de "aluzia lui subtilă", dar, pentru dvs., cititorii mei, trebuie să recunosc să are mare depețat! Hainele sau obiectele pe care le luăm cu noi sunt cu mult mai multe decât sunt necesare la fiecare călătorie, ba chiar exagerat de multe. Știu asta, dar de fiecare dată găsec o mulțime de argumente, pentru mine însăși: Dacă plouă mai mult decât de obicei? Dacă este mai cald decât de obicei? Dacă este mai frig decât de obicei? Dacă mergem la Operă? Dacă, dacă, dacă... Și toate aceste "dacă" le-am adus ca argument și acum. Desigur că această fel de a rezona îmi dă bătaie de cap mie însăși în primul rând, pentru că eu trebuie să pregătesc lucrurile pe care să le luăm - de la ales, la spălat, la călcat și pus în geamantane, căratul revenindu-i, însă, soțului meu. Ca să nu mai vorbesc de faptul că această cantitate enormă de lucruri face ca mai întotdeauna să depășim greutatea admisă la avion și să plătim "excedentar", că bagajele abia încap în taxi, și întotdeauna mai mult de jumătate din ele rămân nefolosite, iar la întoarcere trebuie să oricum spălate sau curățate toate, chiar dacă n-au fost utilizate, căci s-au umplut de praf.

Și pentru această călătorie de 8 zile am pregătit, numai pentru soțul meu: o cămașă pe zi de excursie de dimineață, cu mânecă scurtă, și încă o cămașă pentru după-amiază, cu mânecă lungă, iar pentru eventuale vizite, încă 2-3 cămași în plus: deci, ca să fiu sigură, am pregătit 20 de cămași; adăugați la asta: 2 costume de culori diferite; 3 perechi de pantaloni și 2 pulovere, dacă cumva-i prea cald pentru costum; 2 perechi de pantofi sport și 2 perechi pentru costume; pardesiu; 2 pălării; 16 perechi de ciorapi; plus desuuri, halat de baie, pijama, obiecte de ras, de igienă, etc.. Lista mea de haine refuz s-o prezint, dar, ca să vă faceți o idee, am avut 2 geamantane numai pentru îmbrăcămintea mea!

Cu câțiva ani în urmă am călătorit în România, cu ocazia seminarului despre Avocatul Poporului, și atunci mi s-au răcit bagajele, care mi-au fost aduse după 3 zile, deschise și înjumătățite. Compania de asigurare mi-a cerut o listă a obiectelor pe care le

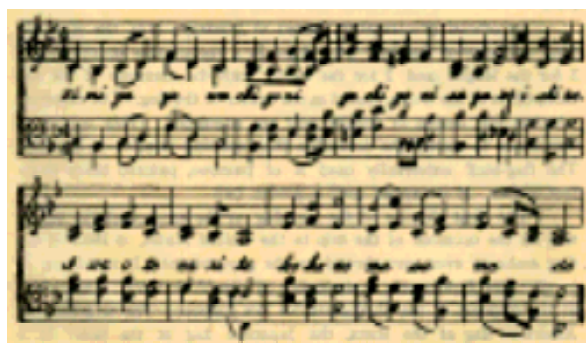
aveam cu noi, dar eu nu mi-am adus aminte pe loc de toate obiectele avute în geamantane, căci erau ca și acum, enorm de multe, la care se mai adăugau și diverse cadouri pentru prietenii din România. Iar când a doua zi a treia zi am telefonat la asigurare să comunic că am mai avut și asta, și asta, și asta, nu am fost crezută, ba chiar au interpretat că aș încerca să obțin mult mai mult decât mi se cuvine de la asigurare, căci descriesem așa de multe lucruri, care nu puteau fi necesare pentru o excursie de 7 zile, pentru un om obișnuit. Cum să explic, și să fiu și crezută, că aceasta este, ca să numesc frumos, hobby-ul meu? Fapt este că la acea călătorie am pierdut o groază de lucruri pentru care asigurarea nu m-a despăgubit niciodată. Dar fiecare experiență te învață ceva și eu am învățat cum să mă apăr, dacă astfel de situații apar în viitor: fac o listă cu tot ce luăm cu noi, până la cel mai mic obiect; un exemplar al listei îl luăm cu noi și un altul îl lăsăm la copii. Nu se știe niciodată! Am făcut și acum o astfel de listă, foarte amănunțită.

Ca ultim punct al planificării vizitei la Tokyo, am luat contact cu o prietenă japoneză, Tomuko (pe care am cunoscut-o la Stockholm cu 10 ani în urmă și cu care am ținut contact strâns în toți acești 10 ani, contct care s-a concretizat prin a o găzdui și singură, și cu soțul și minunata lor fetiță, în mai multe rânduri) și cu domnul Ion Pascu (care lucrase după 1990 la ambasada română de la Stockholm cu relații cu presa, calitate în care s-a dovedit a fi un devărat diplomat, și pe care l-am întâlnit apoi, când era secretar de stat în MAE, pentru realizarea unui interviu, pe care l-am publicat în CURIERUL ROMÂNESC nr. 2 din 1999, și care acum era ambasadorul României în Japonia), comunicându-le, prin e-mail, dorința mea de a-i întâlni la Tokyo. Răspunsurile au sosit imediat cu propuneri de zile când să ne întâlnim. Am integrat în programul nostru, deja supraîncărcat de vizite la muzee și temple, și aceste 2 întâlniri. Pregătirile s-au terminat și mult așteptata zi, ziua plecării spre Tokyo, a sosit! Deși oboșită moartă după atâta călcat și împachetat, eram plină de emoție și fericită că visul devine realitate.

Pe data de 30 aprilie la ora 9,55, cu un avion al companiei Lufthansa, am decolat de la Arlanda. Am făcut o escală la Frankfurt și apoi direct la Tokyo. În ceea ce ne privește, călătoria a decurs bine; am primit mâncarea comandată la Stockholm pentru mine ca diabetic și alta care să se potrivească cu alergiile soțului meu. Dar nu pot să nu amintesc de un fapt neplăcut petrecut pe avion: o călătoare, care nu avea mai mult de măsura 48-50, nu a încăput în scaun și a chemat o stewardesă, căreia i-a arătat că nu poate sta în acel scaun; stewardesa i-a spus că n-are cum s-o ajute și a plecat, așa că biata femeie s-a chinuit până la Frankfurt într-un scaun îngust, făcut pentru persoane care să nu depășească mărimea 42-44! Biata femeie plătise un bilet, ca toți ceilalți călători, care nici ei nu s-ar putea spune că se lăfăiau în fotoliile avionului! Era prima călătorie cu Lufthansa și deși nu mă atingea direct, acest mic incident m-a indispus, mai ales că tonul stewardesei față de biata femeie nu mi s-a părut OK.

Călătoria la Frankfurt spre Tokyo a decurs fără alte incidente, mai ales că aproape tot zborul eu am dormit. La ora 7,55 ora locală, pe data de 1 mai a.c., am aterizat la Narita - aeroportul cel mare al Tokyo-ului. În numărul următor voi începe povestirea, cu amănunte, despre fantastica, dar scurtă, vizită în Japonia.

(Continuare în numărul următor.)

KIMIGAYO

"Kimi ga yo wa, / Chiyo ni yachiyo ni
Sazare ishi no / Iwao to nari te/ Koke no musu made."
Zece mii de ani de domnie fericită să fie ai tăi.
(Domnește Stăpâne, până când ceea ce este pietriș azi
Cu timpul unit va crește în stânci mărețe,
Ale căror laturi venerabile le conturează mușchii.)

Kimigayo este imnul național al Japoniei și a fost creat în 1879 de către germanul Franz Eckert, dirijorul Orchestrei Marinei Japoneze între 1879-98, prin selectarea și armonizarea pentru instrumente europene a mai multor cântece vechi populare japoneze. Textul este un poem din celebra Kokinshu, o antologie de poezie Waka din epoca Heian, (784-1184 d.Hr.). Imnul a fost cântat pentru prima dată în 1880, cu ocazia zilei de naștere a împăratului Meiji.

(Din: We Japanese.)